

Anne (1957) en Renneke (1963) werden allebei geboren in Surhuisterveen, maar leerden elkaar pas kennen toen Renneke als zestienjarige toevallig op bezoek kwam bij Anne's vader. Binnen een paar weken hadden ze verkering en op 2 maart 1984 trouwden ze. Ze zijn bewust kinderloos. Hij is ex-marine-officier bij de elektrotechnische dienst, zij ziekenverzorgende in de thuiszorg.

Anno 2012 sneuvelt één op de drie huwelijken. Deze stellen doen daar niet aan mee. Ze zijn al ruim 25 jaar samen en nog steeds gek met elkaar.

25+

Renneke: 'Hij omarmt altijd mijn ideeën'

Anne: 'Ze heeft van mij een milder mens gemaakt'

RENNEKE: "Ik was op slag verliefd op Anne. Ik deed vakantiewerk in een verpleeghuis en daar werkte een iets ouder meisje dat samenwoonde met Anne's vader. Zij nodigde me thuis uit. Ik zag Anne en viel helemaal stil. Hij straalde zo'n rust en vertrouwen uit. Hij was 22 en voer bij de marine. Een echte baan, de hele wereld over! En hij had een auto. Magisch voor een zestienjarige. Ik voelde dat ik er werk van moest maken, want hij was stilletjes, verlegen. Absoluut geen stoere zeebonk. Na die eerste ontmoeting stuurde ik hem een kaartje en vroeg hem mee naar een toneeluitvoering. Die avond gaf hij me voorzichtig een kus op mijn wang, daar heeft hij me helemaal mee ingepalmd. Het vertrouwen dat hij daarmee opwekte, maakte hij waar.

Hij is nog steeds rustiger dan ik. Als er iets vervelends op mijn werk gebeurt of in de familie, kan ik heethoofdig roepen:

Sla om voor de rest van haar verhaal

ANNE: "Bij onze eerste ontmoeting, 33 jaar geleden, was ik heel onschuldig. We zagen elkaar toen zij op bezoek was bij de vriendin van mijn vader. Het was geen liefde op het eerste gezicht. Ik was meer met mezelf bezig dan met vrouwen. Toen ze me vanaf schoolreis een kaartje stuurde met drie kruisjes onder haar naam, dacht ik: o jee! Later vroeg ze mij mee naar een toneelavond, en toen was het hek van de dam. Vlinders in mijn buik heb ik nooit gehad. Ik vond haar gewoon een lieve meid, maar ben zielsveel van haar gaan houden. Ik heb altijd geweten dat ik de goede heb gekozen, en dat bewijst zich telkens weer. Ik heb 25 jaar gevaren en was vaak drie, vier maanden van huis. Dan schreven we brieven. Als ik thuiskwam was het feest. Dan wilden we het hele weekeind niemand zien! Elkaar opnieuw ontdekken, maar ook wennen. Na drie maanden leven in een harde wereld met boude uitspraken moest je het jargon ▶

Sla om voor de rest van zijn verhaal

RENNEKE

Mooi aan hem:

zijn behaarde borst

Ik maak hem blij door:

al samen pratend de dingen voor hem op een rijtje te zetten

Ik zie hem graag in:

een spijkerbroek met een mooi overhemd en zijn Italiaanse leren laarzen

Weekendritueel:

ontspannen in onze eigen sauna

ANNE

Mooi aan haar:

haar blije gezicht

Ik maak haar blij met:

kleine verrassingen, van een bos bloemen tot een weekeindje weg

Ik zie haar graag in:

haar zwarte jurkje

Weekendritueel:

ontspannen in onze eigen sauna

VERVOLG RENNEKE:

belâchelijk! En dan zegt hij altijd: laat het nu even bezinken, en dat helpt. Mijn ideeën omarmt hij altijd, dat vind ik zo geweldig. Als ik twijfel over een opleiding of baan, dan stimuleert hij me om het gewoon te doen. Dat is zijn grote kracht.

Juist omdat Anne veel weg is geweest, koesteren we dat we nu veel samen zijn. We zijn heel aanhalerig. Het werkt voor ons heel goed dat we altijd zelfstandig zijn gebleven. Ik ben nooit zielig thuis gaan zitten afwachten, maar heb altijd mijn eigen vriendinnen en uitjes gehad, en nu nog. Zo blijft het ook leuk om wél dingen samen te ondernemen. Al vijftien jaar verrassen we elkaar op onze verjaardagen met een uitje, een ballonvaart ofzo. Op Curaçao is dat begonnen. Toen hij overspannen raakte, heb ik gezegd: we gaan elke maand een weekeind weg om jou weer rustig te krijgen. Dat vindt hij nog steeds het Ei van Columbus.

Vanaf kinds af aan was ik dik, en mijn hele jeugd draaide erom dat mensen mij afwezen. Anne heeft me nooit veroordeeld. We steunen elkaar altijd. Hij heeft er een poosje over ingezet of het financieel wel goed zou komen met de hypotheek, toen hij wachtgeld kreeg. Hij kon er echt van wakker liggen. Het pepte hem op als ik zijn zorgen relativeerde. We hadden altijd een uitgesproken idee over hoe we er nu, rond ons vijftigste, voor wilden staan, en dat is gelukt. Niet een te zware hypotheek zodat je geld overhoudt voor leuke dingen. We komen allebei uit een gezin dat het vroeger niet breed had. Voor een winterjas moest worden gespaard. Anne's moeder kwam door de scheiding alleen te staan met vier kinderen, toen was hij vijftien. Hij kon heel goed schaatsen, maar er was geen geld voor een goede schaatsclub. Die achtergrond bindt ons

sterk, en maakt dat we genieten van wat we nu wél kunnen doen."

VERVOLG ANNE:

afleren. En zij was haar vrijheid weer kwijt. Dat was vreemd, maar het hield het ook spannend. Toen ik voor een paar jaar aan de wal ging werken op Curaçao, brak een gouden tijd aan. Het was de eerste keer dat we zo'n lange periode onafgebroken samen zouden zijn. We hebben er samen gesnorkeld en gedoken. Ik had één buddy op wie ik honderd procent vertrouwde en dat was zij. Mijn rots in de branding. Op Curaçao werd onze band nog sterker. Maar na een tijd lag een burn-out op de loer. Ik stond onder grote druk op mijn werk, zelfs op het strand had ik mijn mobiel mee. Zij ving me op. Ik ben geen prater, maar dat is beter geworden. Door haar. Ze weet alles uit me te trekken. Ik voel me veilig bij haar. Haar invoelend vermogen en humor zijn haar mooiste eigenschappen. Ze is zorgzaam, maar ook direct. Als ik niet lekker in mijn vel zit, maakt ze het bespreekbaar. We spiegelen ons aan elkaar. In mijn werk stond ik bekend als veeleisend, voor mezelf, en voor anderen. Zij heeft van mij een milder mens gemaakt. Ik was een pietje precies, zij een sloddervos. Nu is het vaak andersom. Je groeit naar elkaar toe. Toen ik Renneke leerde kennen was ze vrij stevig. Het is voor mij nooit een *issue* geweest, maar zij vond het vreselijk. Twintig jaar geleden is ze enorm afgevallen. Als ze trots haar nieuwe kleren laat zien doet me dat zo goed. Ja, dan moet ik janken (pinkt traantje weg). Want ik weet hoe moeilijk ze het ermee heeft gehad. Ik zou me geen raad weten als het tussen ons ooit mis gaat. Maar scheiden? *No way*. Stoppen zodra je wind tegen krijgt, zo werkt dat niet, vinden wij. Mijn vader ging er met een andere vrouw vandoor, en zo ga ik het dus niet doen. Als wij ruzie hebben, kijken we elkaar na een kwartier al lachend aan van: dit gaat nergens over!

We maken ook veel verdriet mee hoor. Mijn schoonzusje kreeg darmkanker, mijn broer is onlangs overleden aan slokdarmkanker, m'n moeder moest haar borst laten amputeren. Dan heb je elkaar nodig. Soms zit het ons zo hoog, en gaan we uit eten, of een weekeindje weg, de natuur in. Je moet samen genieten, want nu kán het nog." ■

DIT ZEIDEN ZE NA AFLOOP:

Renneke: "Het hele verhaal ontroerde me, want Anne is nooit zo uitgesproken. Dat hij me zijn beste buddy noemt, vind ik heel lief."

Anne: "Ik heb me nooit gerealiseerd dat Renneke die eerste avond al zo plotsklaps verliefd op mij is geworden."